

er dette begrundet i en af Kriminal- og Politiretten i saa Henseende gjort Indstilling. Det har nemlig vist sig at medføre betydelige Ulemper, at Børn under kriminel Lovvald, naar de tiltales for Lovovertrædelser, skulle underkastes den nugældende langsomme Rettergangsmaade. Derksom Sager af denne Art behandles som offentlige Politisager af en Enkeltdommer, ville de kunne afgjøres i et Par Retsmøder, og Man vilde da, efterat den idømte Straf var udstaaet eller mulig eftergivet, kunne faae de Paagældende bortsendte her fra Byen ved Hjælp af de flere velgjørende Selskaber, som virke i denne Retning. Men naar Sagerne skulle underkastes den sædvanlige kriminelle Behandling, maae de Paagældende ofte naar Sagerne trække ud, for at de ikke i Mellemtiden skulle begaae nye Forbrydelser, anbringes paa Steder, hvor Veiligheden hertil affjæres dem, og da navnlig i de forskellige Stiftelser under Fattigvæsenet, i hvilke et længere Ophold i høi Grad maa svække Haabet om at indvirke heldbringende paa de unge Forbrydere og bringe dem tilbage fra Lastens Bane.

Sjøndt det maa antages at ville være det Sædvanlige, at offentlige Politisager indbringes for Retten ved en Henviisning fra Politidirektoren, har Man dog navnlig af Hensyn til, at Klager over Myndighedsmisbrug af Politiets Personale ere heuregnede til offentlige Politisager, med den i §'en nævnte Indskrænkning, ogsaa indrømmet den formentlig Forurettede Udgang til at bringe sin Klage umiddelbart ind for Retten, idet det dog er anseet for nødvendigt at give en nærmere Bestemmelse om denne Klages Indhold.

ad § 3.

Denne § svarer til den af Folketingets Udvalg foreslaaede § 3. Medens det vistnok ikke vil kunne nægtes, at den Politidirektoren hidtil ved de i §'en citerede Lovbud indenfor visse Grændser tillagte Straffemyndighed har frembudt en hensigtsmæssig baade for det Offentlige og Publikum bekvem Udvei til Afgjørelsen af en Mængde Smaasager, maa det paa den anden Side indrømmes, at en saadan

Ordning ikke er i Samklang med Grundlovens Forskrifter om Adskillelsen mellem den dømmende og udøvende Magt, og det er derfor i sin Orden, at denne Myndighed bortfalder, naar der ved Oprettelsen af den nye Afdeling under Kriminal- og Politiretten aabnes Udgang til paa en hurtig, simpel og dog mere betryggende Maade at opnaae en Afgjørelse af disse Sager. At Politidirektoren iøvrigt beholder den ham tillagte Dvirighedsmyndighed i kriminelle og Politisager, er en Selvsølge. Man har anseet det rettest istedetfor „offentlige Fruentimmer“ at sætte „Fruentimmer, der søge deres Erhverv ved Utugt“, da den forstnævnte Betegnelse formentlig ikke har Hjemmel i Lovgivningen, hvorimod det her valgte Udtryk blot betegner et faktisk Forhold. Det er fundet hensigtsmæssigt og stemmende med den Politidirektoren hidtil tillagte Myndighed at indføre en Bemærkning om, at denne Myndighed ogsaa skal udstrækkes til de Personer, der gaae de ommeldte Fruentimmer tilhaande eller hos hvem de ere tilhuse. Den i den af Folketinget vedtagne § indeholdte Bestemmelse om Politidirektorens Myndighed til at ansee Politiets Betjente med Straf for ringere Tjenesteforfeelser er udeladt af nærværende §, men optaget i det Udcast til en Lov om Kjøbenhavns Politiets Omordning, som samtidigt med nærværende Udcast ventes forelagt Rigsdagen. Det sidste Punktum i Folketingets § 3 er overført til § 18, hvor det antages rettere at have sin Plads.

ad § 4.

Man skal forudskikke den Bemærkning, at der i §§ 4—16 gives Regler for Proceduraaden i offentlige Politisager. Om end denne Procedure er offentlig og mundtlig, og det er paa-seet, at de om samme givne Regler saavidt muligt komme til at stemme med de Forskrifter, der indeholdes i det Rigsdagen forelagte Udcast til Lov om Gjennemførelsen af Offentlighed og Mundtlighed i Strafferetspleien samt Indførelse af Nævninger i Misgjernings-sager og i Sager, der reise sig af politiske Lovovertrædelser, har Man, som allerede i det Foregaaende bemærket, ikke kunnet indføre en